

ÖLÜMÜN KIYISINDA

© 2022, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.

Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.

Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-354-6

Sertifika No: 44968

Hayat Yayınları : 727

Edebiyat : 118

Kitabın Adı : Ölümün Kıyısında

Yazarı : Gençosman Denizci

Yayın Editörü : Erol Şahnacı

Metin Editörü : Hilal Eksik

Kapak : Enis Ak

Mizanpaj : Hayat Yayınları

Baskı Yeri & Tarihi : İstanbul, 2022

Baskı & Cilt : BPC Matbaacılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.

Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No:17

Esenyurt/ İSTANBUL

Tel: (212) 549 53 83

Sertifika No: 48745

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3

Fındıkzade - Fatih / İstanbul

Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55

www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com

twitter.com/hayatyayinlari - facebook.com/hayatyayinlari.com

ÖLÜMÜN KIYISINDA

GENÇOSMAN DENİZCİ

POLİSİYE ROMAN

Gençosman Denizci

1964 yılında Rize’de doğan yazar, ilk, orta ve liseyi doğduğu şehirde okudu. 1993 yılında Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi İşletme Bölümü’nden mezun oldu. 1992 yılından beri İstanbul’da yaşayan yazarın asıl mesleği, Serbest Muhasebecilik Mali Müşavirlik ve Bağımsız Denetçilik olup, maliyet muhasebesi uzmanıdır. Amatör olarak şiirle de uğraşan yazar, evli ve üç çocuk babasıdır.

Instagram: @gencosman_denizci

Facebook: www.facebook.com/polisiye.gencosmandenizci

1

Evindeki sandalyede ölü hâlde bulunan adamın elleri kelepçelenmiş, başına bir çöp poşeti geçirilmişti.

...

Salı sabahı devriye gezen iki kişilik polis ekibi, karakoldan kendilerine aktarılan ihbarı değerlendirip olay yerine intikal ettiğinde aradan sadece yedi dakika geçmişti.

İstanbul Emniyeti Cinayet Büro Amiri Başkomiser Fatih Korkmaz ve ekibi de haberi alır almaz aynı adrese yönelmişti. İkinci kata çıkan merdivenlerin son basamağına adım atan Fatih, dairenin giriş kapısının önünde kendi aralarında konuşan iki polis memuruna selam verdikten sonra, “Görünüşe göre ilk siz gelmişsiniz.” dedi, “Hangi karakoldansınız?”

“Evet Başkomiserim.” dedi daha genç olanı, “Çengelköy Karakolundan.”

“Gözaltına alınan kimse var mı?”

“Yok.”

“İhbarı yapan belli mi?”

“Hayır.”

“Peki ne zaman yapıldı ihbar?”

“Saat 10.26’da ankesörlü telefondan 155’i arayan bir adam, iki gündür arkadaşından haber alamadığını söyleyip buranın adresini vermiş.”

“Geldiğinizde saat kaçtı?”

“10.32.”

“Allah Allah! Madem arkadaşımı ne diye ankesörlüden aramış ki? Kapıyı siz mi açtınız?”

“Hayır kilitliydi, çilingir çağırmak zorunda kaldık.”

“Olay Yeri ne zaman geldi?”

“Sizden on dakika önce.”

“Etrafta şüpheli hareketlerde bulunan kimse gördünüz mü?”

“Görmedik efendim.”

“Tamam, teşekkür ederim.” dedi Fatih, “Bu arada Naci Baba nasıl?”

“Çok iyi. Birazdan burada olur.”

“Epeydir görüşmemiştik.”

Fatih, üç basamak arkasındaki Neslihan ile ondan biraz daha aşağıda duran Metin’e, “Hadi çocuklar,” diye seslendi omuzunun üzerinden, “içeri girelim.”

2

Daireye adım atmadan önce ellerine cerrahi türü plastik eldiven, ayaklarına mavi galoş geçirdi ekip. Bunaltıcı yaz sıcağından dolayı apartmanın içini saran havasızlık yetmezmiş gibi daha kapı önündeyken aldıkları ceset ve alkol kokusuyla mideleri kalktı. Üstelik halkın diline ‘korona’ diye yer edinen Kovid-19 salgın hastalığı yüzünden taktıkları maskelere rağmen. İğrenç koku dar ve loş kordorda yürürken yoğunlaşmış, mutfağın önüne gelince keskinliğini artırmıştı. Fatih, “İyi ki cam açılmış yoksa içerisi durulacak gibi değil.” diye söylendi.

Mermer tezgâhın üstü, çoğu dibine kadar boşalmış içki şişeleriniyle doluydu. Mutfakın karşı çaprazındaki kapı salona açılıyordu. Orada da manzara pek farklı sayılmazdı. Pencerenin önündeki kanepenin üstünde biri devrilmiş, diğeri dik duran ağzı açık iki bira kutusu vardı. Fatih, telsizin tepesindeki antenin ucunu teneke kutulardan dik olanının içine sokup hafifçe salladı, o da boştu. Koltuktaki devrik kutunun kumaş yüzeyde oluşturduğu kurumuş koyu lekenin kapladığı dairesel alan takriben yirmi santim çapındaydı. Salonun ortasındaki cesedin ayaklarının önündeki bir yarım şişeden başka, bir boş alkol şişesi de sandalyenin altına doğru yuvarlanmıştı.

Yaydığı kokuya bakılırsa günler öncesinden öldürülmüştü mak-tul. Yüzündeki sakal, en son bir hafta önce tıraş olmuş izlenimi veriyordu. Saçları siyah ve hafif kıvırcıktı ama öyle pek sık da değildi. Boyu aşağı yukarı bir yetmiş beş olmalıydı. Kilolu sayılmazdı hatta

boyuna göre ince yapılıydı. Düz desenli, ince bej keten gömleğinin düğmeleri yarıya kadar açıktı. Bermuda şortunun paçaları diz kapağının iki parmak üstündeydi. Terlikleri çıplak ayaklarından iki metre uzakta biri ters, diğeri yan şekilde duruyordu. Bacakları da göğsü gibi siyah kıllarla doluydu genç adamın. Elleri, sandalye tabanının altından kelepçelenmişti. Üstelik bu iş için iki kelepçe kullanılmıştı.

Ev üç katlı apartmanın ikinci katındaydı. Kapısı kilitliydi ve anahtarı portmantoda asılıydı. İçeri zorla girildiğine dair bir işaret olmadığı gibi boğuşma izi de yoktu. Yatak odasının penceresiyle salondaki iki pencere kapalıydı.

'Meltem ve ekibi yine güzel iş çıkarmış.' diye düşündü Fatih. Özelliklerine/sertliklerine göre evdeki nesnelere tüm yüzeylerine temas sonucu oluşmuş ve iz niteliği taşıyan (çökerti, leke, sıyrık gibi) her türlü kalıntı titizlikle tespit edilmişti. Öncelikle ölünün parmak izlerinin alınması, emniyet teşkilatındaki parmak izi arşivinden kontrol edilmesi açısından son derece önemliydi. Bir polis memuru cesedin duruş şeklini ve diğer tüm bulguların ölçekli fotoğrafını çekerken bir diğeri de aynı işi video kaydı olarak yapmıştı. Görünürde cesedin bileklerindeki iki kelepçe ile başındaki mavi çöp poşetinden başka bir suç delili yok gibiydi ama onların dışında delil sayılabilecek tüm elverişli kanıtlar; bulgular; fotoğraflama ve video çekiminin ardından tek tek toplanıp paketlenerek etiketlenmişti. Cesedin duruş şeklinin krokisi de çizildikten sonra sıra olay yeri inceleme raporunun yazılmasına gelmişti.

Cinayet masası komiserlerinden Neslihan, kapıdaki meslektaşlarına bir ceset bulunduğunda sorulması gereken üç temel sorudan ilkinin yöneltti:

“Ölenin kimliği belli mi?”

“Evet.” dedi polislerden biri, “Adı Erkut ... Erkut Ersoy. İstanbul doğumlu, otuz dört yaşında. Annesi, babası ve kız kardeşi otuz yıldır Almanya'da yaşıyor. Anne ev hanımı, baba Almanya'da bir fabri-

kadan emekli, emekli olduktan beş yıl sonra böbrek yetmezliği teşhisi konmuş ve o zamandan beri haftada üç kez diyaliz makinesine bağlanıyormuş.”

Polis son dört gün içinde Üsküdar Kuzguncuk'taki bu evin kapısına ikinci defa geliyordu aslında. İlk gelişleri, alkol bağımlısı kocası tarafından şiddete uğrayan kadının çığlıklarını duyan komşuların ihbarı neticesinde olmuştu. Aslına bakılırsa cumartesi günkü ihbar biraz daha erken gelseydi genç kadın belki de şu an hastanenin yoğun bakım servisinde bilinci kapalı bir şekilde yatıyor olmazdı. Kocasını Erkut'un feci şekilde dövdüğü kadın, en ağır darbeyi kafasının arkasından almıştı. Doktorların dediğine göre o son darbe zavallıyı komaya sokmuş.

Kendisi hakkında ihbar yapılan Erkut için ise mezarlıklar müdürlüğünden randevu almak dışında yapılacak bir şey kalmamıştı artık. Cesetle ilgili “ölüm zamanı” ve “ölüm şekli” gibi iki temel sorunun cevabı, olay yerine gelen adli tıpçının çalışmaları sonucunda cevap bulacaktı. O yüzden Neslihan kapıdaki polis arkadaşlarının cevap verebileceği sorulara yoğunlaştı:

“Maktulün eğitim durumu hakkında bilginiz var mı?”

“Orta ikiden terk.”

“Suç kaydı?”

Diğer memur “Epey kabarık.” dedi elindeki dosyaya bakarak. “İki kez uyuşturucu satmaktan, üç kez adam yaralama ve darptan, iki defa da ruhsatsız tabanca taşımaktan dolayı toplam yedi sabıkası var.”

“Kaç yıl yatmış?”

Aldığı cevap, adalete olan güvenin her geçen gün daha da zayıflamasının, halk arasında yaygın olan ‘*Polis yakalıyor, adliyede serbest kalıyor.*’ düşüncesinin ete kemiğe bürünmüş hâli gibiydi:

“Çeşitli tarihlerde girip çıkmış olmakla birlikte toplamda dört yıl. Üstelik karısına karşı yıllardır uyguladığı şiddet ve eziyete; döv-

me, kesici aletle vücuduna derin kesikler atma eylemlerine rağmen ancak bu kadar tatil yapabilmiş içeride.”

Diğerinin, ‘*Yeter oğlum ne yapıyorsun? Karşında duran nihayetinde bir kadın.*’ kabilinden arkadaşını hafifçe dürtmesi Neslihan’ın gözünden kaçmamıştı ama haklıydı meslektaşı. Hemcinsine karşı işlenen korkunç fiilleri duyması, midesine yumruk yemiş boksör gibi yapmıştı kadın polisi.

Doğu ve güneydoğuda terörün hüküm sürdüğü 90’lı yıllar, Urfa’lı Neslihan’ın hayatına da yön veren dönemdi. İçindeki avukat olma isteğinin tutkuya dönüştüğü zaman dilimine denk gelen o yıllar, sayısız kız çocuğunun okuma hayallerini daha başlamadan söndürmüştü maalesef. Neslihan’ın köyündeki okul da birçok köy okulu gibi terör olaylarından nasibini almıştı. Öğretmensiz ve öğrencisiz kalan okul, devlet tarafından güvenlik gerekçesiyle kapatılmıştı. Erkek öğrenciler, nispeten daha güvenli diye ilçedeki birkaç okula gönderilirlerken Neslihan ve diğer kız arkadaşları ise onların arkalarından çaresizce hüüzünle bakakalmışlardı. Zamanında öğretmeni köyü her ziyaret edişinde babasına, “Ne olur Neslihan’ı okut, onda bir cevher görüyorum.” diye dil dökmüş, babası da her defasında “İmkânım yok Öğretmen Bey.” deyip kestirip atmıştı.

Lügatinde yılgınlık olmayan Neslihan’ın inatçı bir yapısı vardı. Hırslı ve azimliydi. Yıllar sonra ilkokulu bitirip ilk diplomasını aldığı anda sevinci görülmeye değerdi. Aradan epey bir süre daha geçince ortaokulu ve liseyi dışarıdan bitirip üniversiteye kaydoldu. Belki avukat çıkamamıştı ama en az avukatlık kadar kutsal bir meslek olan polisliğe adım atmıştı. Yirmi sekiz yaşında ve iki çocuk sahibi genç bir anneydi. Kocasını ve çocuklarıyla mutlu bir yuvası vardı. Ailesi her şey demektir onun için. Hem evli hem de çocuklu bir kadın olarak bu yıl başladığı cinayet masasında görev yapmanın zorluğunu çok iyi biliyordu. Bugüne kadar ailesi ile mesleği arasında herhangi bir bocalama yaşamamıştı. Yaptığı işi seviyordu. İdealleri vardı ve iyi bir polisti Neslihan.

Ön cephesi sokağa bakan Kuzguncuk'taki üç katlı apartmanın arka tarafında, içerisinde iki de ağaç olan küçük, şirin, yeşil bir bahçe vardı. Yardımcısına dönen Fatih'in, "Apartmandaki komşuların ifadelerini ..." cümlesi yarım kaldı.

"O iş tamam Fatih'im." dedi içeri giren tok bir ses, "Alt katı kontrol ettik."

"Merhaba Naci Baba?.." dedi Fatih, "Geldiğini fark etmedim. Nasilsın?"

"İyiyim çok şükür. Şafak sayıyorum. Ya sen?"

"Gördüğün gibi cinayetten cinayete koşturup duruyoruz."

Çengelköy Polis Karakolu, geçen ay emeklilik işlemlerini başlatan Naci Baba lakaplı komiserin teşkilattaki son durağıydı. Meslekteki otuz iki yıllık görev süresinin yarıya yakın kısmını bu merkezde geçiren Naci Baba, gerek kendi personelinin gerekse çevre esnafın hatta apartman sakinlerinin de sevdiği bir isimdi.

"Alt kat boş ama tadilat hâlinde." dedi Naci Baba, "Ev sahibisiyle de görüştük, yakında kendisi taşınacakmış daireye."

"Ya üst kat?"

"Otuzlu yaşlarda yeni evli bir çift oturuyormuş. Henüz çocukları yokmuş. Daireyi üç ay önce satın almışlar. Kavacık'ta kendilerine ait bir tekstil atölyeleri var. Kadın üretimden, kocası da pazarlama ve satıştan sorumluymuş. Sabahları erkenden işe gidip akşamları geç vakte kadar çalışıyorlarmış. Genelde saat dokuzla on arası eve dönüyorlarmış. Adam geçen hafta iş seyahati için yurt dışına çıkmış. İki gün kaldıktan sonra Türkiye'ye dönmüş ama İstanbul'a uğramadan Muğla'ya, annesiyle babasının yanına gitmiş. Karısı da ondan bir gün önce..."

"Bu kadar bilgiyi ne ara edindin Naci Baba?" dedi Fatih, "Neredeyse şecerelerini çıkaracakmışsın."

"Bu saçları değirmende ağartmadık herhâlde Fatih'im."

“Esağfurullah.”

“Alt kata taşınacak adamdan atölyenin ismini öğrendikten sonra internette de telefon numarasını buldu bizim çocuklar. Atölyenin grafikeri aynı zamanda patronun kız kardeşiymiş, tüm bilgileri ondan aldık.”

Naci Baba’ya teşekkür eden Fatih, Neslihan’a, “Son günlerde daireye giren çıkan kim varsa onları da tespit edelim.” dedi.

Diğer yardımcısı Metin, “Biz de kapıdaki polis arkadaşlarla mağazaları dolaşip esnaf ve çalışanlarla görüşelim.” dedi, “Güvenlik kamerası olanların kayıtlarını alırız.”

“Tamam. Bu arada basından uzak durun. Meraklı muhabirler birazdan damrlar buraya. Isırcı olanları bana yönlendirirsiniz anlaşıldı mı?”

“Anlaşıldı Amirim.”

“Bir şey daha var arkadaşlar. Vatandaşlarla temas kurarken söz ve davranışlarımıza özen gösterelim, kırıcı ve rencide edici söylemlerden, hareketlerden uzak duralım. Tanımadığımız kimselere ‘sen’ değil, ‘siz’ diye hitap etmek herkesten önce polisin görevi olmalıdır.” dedikten sonra duraksadı. Genç meslektaşlarına uyarı niteliğindeki tavsiyesinde konunun son günlerde gazetelere taşınmasının, köşe yazarlarının meseleyi kalemlerine malzeme yapmasının etkisi var mıydı bilinmez ama cümlelerinde ikinci çoğul şahıs eki kullanacak kadar hassas davranması dikkat çekiciydi Başkomiser Fatih’in.

Suçlu arkasında hiçbir iz bırakmak istemez ama onun en büyük kâbusu, kişinin tüm genetik özelliklerinin temel yapı taşı diye isimlendirilen DNA’dır.

Fatih, “Tırnaklarının arasında başkasına ait herhangi bir DNA kalıntısı buldunuz mu, savunma yaraları falan?” diye sorunca Olay Yeri Amiri Başkomiser Meltem ters ters baktı arkadaşına.

“Elleri sandalyenin altından kelepçelenmiş birinde savunma yarası ne arasın?”

“Haklısın Devrem. Peki ölüm zamanı hakkında bir şey söyleyebilir misin?”

“Takriben kırk sekiz veya elli dört saat geçmiş diyebilirim.”

Araya giren Emektar Karakol Amiri, “Kelepçelerde parmak izi var mı?” dedi.

“Var Naci Baba.” dedi Meltem, “Kendisine ait. Karısının durumunu düşününce adamın kelepçe koleksiyonu sevdası olmadığı çok açık. Yatak odasındaki şifonyerin çekmecesinde de aynılardan bir tane daha bulduk.”

Teşkilatın karşısında ve Eminönü Mercan Çarşısı’ndaki dükkânlardan satın alınabilecek, rahat kullanımından dolayı güvenlik birimlerinin tercih ettiği zincirli masolet çelik kelepçelere internette de çok kolay ulaşılabiliyordu artık.

“Evin anahtarındaki parmak izleri?” dedi Fatih, “Muhtemelen onlar da Erkut’a ait değil mi?”

“Evet, yoğunlukla. Kısmen de karısına.”

Elbisesinin üzerindeki ince beyaz tulumu çıkaran olay yeri amiri, “Burada işimiz bitti Devrem.” dedi, “Ayrılmadan önce bir şey göstermek istiyorum.”

“Ne?”

Meltem önde, Fatih arkada mutfağa girdiler. Diğerlerinin aksine, açık olduğu için tek çıkış yolu gibi görünen ve olay yeri ekibinin dışarıdan yüksekliğini beş metre otuz dört santim ölçtüğü pencerenin tam karşısına gelip durdular.

“Bak bakalım.” dedi Meltem, “Ne görüyorsun?”

“Bir bahçe.”

“Başka?”

“Hemen hemen aynı boyda ama farklı türde iki ağaç.”

“Tüm gördüğün o kadar mı?”

Biraz daha eğilince “Alt kattaki dairenin penceresi,” diye devam etti Fatih, “demir parmaklıklılı.”

Gülmemek için zor tutuyordu kendini Meltem.

“Ah be, zehir hafiyem... Toprak zeminli patika yolu görmüyor musun?”

Fatih, ‘*Yaşlanıyorum galiba.*’ diye duraksadı ama bozuntusunu sözlerine yansıtmadı.

“Ne olmuş yola?”

“Orada bir erkeğe ait olduğunu düşündüğümüz ayak izleri tespit ettik: kırk dört numara.”

“Kendimi bir an Sherlock Holmes kitaplarından birinin sayfaları arasında sıkışmış gibi hissettim.”

“Hemen söyleyeyim, maktulün ayak numarası kırk iki... İzler çok taze. Toprak biraz yumuşaktı. O yüzden izi kalıp olarak almadan önce sprey sıkmak zorunda kaldık.”

“Ne kadar taze?”

“Bu sabaha karşı veya biraz daha sonra bırakılmış gibi.”

“Tek yönlü mü, çift yönlü mü?”

“Çift yönlü.”

“Duvarda veya alt katın pencere parmaklığında tırmanma izleri var mı?”

“Yok.”

Fatih, “O hâlde katil iki gün sonra olay mahalline geri dönüp cesedi kontrol etmek istemiş.” diye bir tahmin yürüttü, “Bahçeye girmiş ama bir şey onu bu fikrinden caydırmışa benziyor.”

“Ya da hiç alakasız biri.” dedi Meltem, “Dairenin kapısının kapalı olduğunu anlayınca binanın etrafını dolanıp bahçeye girmiş, pencereyi açık görünce Erkut’a seslenmiştir. Cevap alamayınca da geri dönmüştür.”

“O da olabilir. Bu arada içimden bir his, ayak izlerinin sahibi ile ihbarı yapanın aynı kişi olduğunu söylüyor.”

“Ayakkabıların nereden ve kim tarafından satın alındığını bulmak iki günden fazla sürmez diye tahmin ediyorum.”

“Eh, bizim yeni arkadaşlar bu konuda epey maharetlidirler.” dedi Fatih, “Dört ay önce, meslekteki ikinci yıllarında kaçakçılık şubeye geçeceklerken önlerini kesip beyinlerini yıkadım.”

“Yani senin eski şubeye. Kaç kişiler peki?”

“Hepi topu iki: Neslihan ve Metin.”

“Şu dışarı gönderdiğin elemanlar mı?”

“Evet, ikisi de zımba gibidir.”

“Sahi be Devrem sana da ekip dayanmıyor!”

“Sanki suç bendeymiş gibi konuşuyorsun.”

Meltem “Ama bir de şu açıdan bak.” diye devam edecekti ki lafı ağzına tıktı Fatih, “Hah, şimdi de Salih Müdür gibi konuşmaya başlama istersen.”

İstanbul Emniyet Müdürü Salih Yazıcı'nın, teşkilatın hangi biriminin kadrosunda deneyimli eleman eksiği görse oradaki boşluğu doldurmak için gözüne kestirdiği ilk adresti Cinayet Büro Amirliği. Bu yöntemi tercih etmesinde uzun yıllardan beri tanıdığı, çalışma usulünden, iş disiplininin ve kişiliğinden emin olduğu, yeni eleman yetiştirme konusunda uzman gördüğü Cinayet Masası Şefi'nin payı yadsınamazdı hiç şüphesiz. Salih Müdür ne zaman ofisine çağırıp demli bir çay eşliğinde damardan girmeye başlarsa “Anlaşıldı Müdürüm.” diye iç geçirirdi Fatih, “Bize yine çaylak bulup yetiştirme yolları göründü.”

“Konumuza dönersek,” dedi Fatih, “evdeki boş içki şişelerine bakılırsa herif küçük bir büfeyi kaldırmışa benziyor.”

“Kollarındaki iğne izleri ve morluklar da sadece alkol sorunu olmadığını bas bas bağıyor.” diye tamamladı Meltem, “Kanındaki

alkol ve uyuşturucu oranını öğrenebilmemiz için ayrıntılı otopsi raporunu beklemekten başka çare yok.”

“Neredeyse tüm yaş grubu gençler için sıradan bir takıya dönüşen kulağındaki küpe tamam da ayak bileğindeki zincir pek de koca adama yakışır cinsten değil sanki.”

Meltem omuzlarını silkti, “Günümüzde hiçbir şeye şaşırıyorum artık.”